

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 7451-01-12 - מדינת ישראל נ' נתן וילף

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 7451-01-12 - מדינת ישראל נ' נתן וילף מחוזי תל-אביב-יפו

תפ"ח (תל-אביב-יפו) 7451-01-12

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רותי שביט

נגד

נתן וילף

ע"י ב"כ עו"ד עדי לבוק וחיים אליהו

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

[26.08.2013]

בפני כב' השופטת שרה דותן - אב"ד

כב' השופטת צילה צפת

כב' השופט אבי זמיר

גזר דין

כב' השופט אבי זמיר:

תלוי ועומד בתיק זה צו איסור פרסום על שם המתלוננת והעדים (שאינם עובדי ציבור) ועל כל פרט שיש בו כדי להביא לזיהויים.

רקע

1. הנאשם, נתן וילף, הורשע בהכרעת דין מנומקת, לאחר הליך הוכחות, בעבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(4) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ובעבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(4) לחוק.

2. על פי כתב האישום, עסק הנאשם למחייתו, בין היתר, כתקליטן באירועים. ביום 11.12.11 עבד הנאשם באירוע בר-מצווה, ובמהלכו ראה הנאשם את פלונית, ילידת 1995 (להלן: "המתלוננת") רוקדת; הוא החמיא לה על האופן שבו רקדה והציע לה לעבוד עמו באירועים דומים בעתיד. בהמשך, התקשר הנאשם אל אלמונית אמה של המתלוננת (להלן: "האם"), שעמה הייתה לו היכרות מוקדמת, ובקש את הסכמתה, לאור גילה הצעיר של המתלוננת, לכך שזו תעבוד עמו כרקדנית באירועים. האם הסכימה שהמתלוננת תצטרף אל הנאשם, באירוע שבו היה אמור לעבוד, ושהיה קבוע ליום 22.12.11.

באותו יום, בשעה 17:00 לערך, הסיע הנאשם ברכבו את המתלוננת, ביחד עם ארבעה עובדים נוספים, מתל אביב אל אולם האירועים "גבעת האירוסים" בראשון לציון (להלן: "האולם"), על מנת לתקלט ולרקוד שם באירוע של חתונה. בסמוך לחצות, פנה הנאשם אל המתלוננת ואמר לה כי עליה לחגוג את יום הולדתה (בחצות מלאו לה 16 שנה), והגיש לה משקה אלכוהולי, אותו היא שתתה. למעשה, המתלוננת שתתה אלכוהול הן במהלך הערב והן עם סיומו, בכמות לא מבוטלת (לפחות שתי כוסות, שכללו וודקה), אלכוהול שהובא בידי הנאשם. הנאשם עודד אותה לכך, למרות גילה הצעיר.

לאחר סיומו של האירוע, בסמוך לשעה 01:30 (כבר בתוך יום 23.12.11), חזר כל הצוות ברכבו של הנאשם. המתלוננת חשה ברע בשל השתייה, ובהכרעת הדין נקבע שהייתה במצב של שכרות.

לאחר שאנשי הצוות האחרים ירדו מהרכב, נהג הנאשם את הרכב לרחוב צדדי. הוא ירד מהרכב, הוציא את המתלוננת מהמושב הימני-קדמי והשכיבה על המושב האחורי ברכב, כל זאת בעוד המתלוננת מעורפלת חושים בעקבות המשקאות האלכוהוליים ששתתה.

על אף שהמתלוננת הייתה שרויה במצב אשר מנע ממנה לתת הסכמה חופשית לכך, הוריד הנאשם את מכנסיה והחל לגעת עם ידו באיבר מינה. בהמשך, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה וקרע את קרום הבתולין שלה. בעקבות מעשיו של הנאשם החל לרדת דם מאיבר מינה של המתלוננת, והנאשם ניגבו במגבון. מיד לאחר מכן נגע הנאשם בחזה של המתלוננת, שם את ידה על איבר מינו ולבסוף החדירו לפיה. הוא הוציא את המגבון מאיבר מינה ובמקומו שם נייר טואלט. מיד לאחר מכן המשיך הנאשם בנסיעה לבית האם, ו"מסר" לידיה את בתה.

ראיות הצדדים לעונש

3. התביעה לא הביאה ראיות לעונש.

לעיונו הוגש תסקיר נפגעת עבירה מיום 8.5.13, ערוך בידי העובדת הסוציאלית גב' עמית לוי, מפקחת מחוזית "קטינים נפגעי עבירות" (להלן: "תסקיר נפגעת עבירה").

מטעם הנאשם העיד מספר עדי אופי; כן הוגשה מטעמו חוות דעת מיום 31.5.13 - "הערכה פסיכולוגית-קרימינולוגית", מאת הקרימינולוגית הקלינית דר' ענת סולומון-אשד (בהתייעצות עם הפסיכולוג דר' נימרוד שני) (להלן: "הערכת המסוכנות"). דר' סולומון-אשד נחקרה על חוות דעתה.

אפנה לראיות אלה בהמשך, לפי העניין והצורך.

טיעונים לעונש

4. ב"כ המאשימה, עוה"ד גב' רות שביט, הדגישה בטיעונה את העובדה שהנאשם ניצל הן את האמון שניתן בו בידי המתלוננת ואמה, והן את מצבה של המתלוננת, וכן את תפיסת העולם המעוותת שלו ביחס להתנהגויות נשיות. עוד הפנתה לתסקיר נפגעת העבירה, המצביע על פגיעה קשה ביותר במתלוננת, כמו גם במשפחתה. היא עתרה לענישה במסגרת מתחם שבין 9 ל-15 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצויים משמעותיים למתלוננת.

5. ב"כ הנאשם, עוה"ד גב' עדי לבוק, סקרה, מטבע הדברים, את הנסיבות האישיות והמשפחתיות של הנאשם, את תרומתו למעסיקיו ולחברה בכלל, את עברו הנקי ואת העדר מסוכנותו. היא עתרה להסתפק בתקופת המעצר, להטיל על הנאשם עבודות שירות ולחייבו בפיצוי למתלוננת.

6. הנאשם סיפר לנו כי פירש את הסיטואציה לא נכון, וכי הוא מתבייש ומצטער. הוא ביקש סליחה מהמתלוננת, ואמר שלא הייתה לו כוונה לפגוע בה, והציע לפצותה בפיצוי כספי. הנאשם הדגיש גם את השלכות ההליך על משפחתו, בעיקר על ילדיו.

דין וגזירת הדין

7. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
8. במקרה דנן, הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מהעבירה הוא הפגיעה בגופו, בנפשו ובכבודו של הפרט.
9. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה קשה. ניצול מיני בדרך של כפייה, או תוך אי התחשבות בהעדר הסכמה, פוגע פגיעה מהותית בביטחונו הגופני והנפשי של הפרט, ובשלומו הציבורי ככלל. זו פגיעה אשר חודרת לגופו ולנפשו של הקרבן, והורסת בהם כל חלקה טובה. היא מבזה את עצמיותו של הקרבן, ופוגעת באינטימיות ובאוטונומיה של גופו.
10. אזכיר כי העונש המקסימלי הקבוע בסעיף 345 לחוק עומד על שש-עשרה שנות מאסר; העונש המזערי, בהתאם להוראת סעיף 355 לחוק, עומד אפוא על ארבע שנות מאסר (בפועל או על תנאי). בנסיבותיו של מקרה זה אין מקום לגזור "עונש כפול", בגין האינוס בנפרד ובגין מעשה הסדום בנפרד, אלא יש מקום לקחת בחשבון שבוצעו אמנם שני אקטים, המגלמים שתי עבירות, אך זאת במסגרת אירוע רציף אחד (סעיף 40ג(א) לחוק).
- בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי ככלל, בגין עבירות בנסיבות דומות, מוטלים עונשי מאסר בפועל של מספר שנים (הן התביעה והן הסניגוריה הציגו לעיונו פסיקה, אשר ברובה אינה רלוונטית לענייננו; אפנה אפוא, בעיקר, לפסיקה אחרת).
- בע"פ 3729/08 פלוני נ' מדינת ישראל (6.1.10) נדון מקרה שבו הכירה המתלוננת, קטינה כבת 16, את המערער באקראי. לאחר מפגשים ספורים בין השניים הזמין המערער את המתלוננת לטייל עמו ברכבו. המערער נסע לחוף הים, שם עצר את הרכב, ולמרות סירובה של המתלוננת החל לנשקה, ובהמשך לגעת בגופה תוך שהוא אווז בידיו במתלוננת בחוזקה. לבסוף עלה המערער על גופה של המתלוננת והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, וזאת חרף צעקותיה וניסיונותיה להדפו מעליו ולשרוט אותו. המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות. תוך עריכת איזון בין חומרת המקרה ותסקיר נפגעת עבירה שהראה תמונה קשה בדבר מצבה של המתלוננת שם, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם, אישר בית המשפט העליון עונש מאסר של ארבע שנים.
- ע"פ 7257/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.4.10) דן באירוע שבו ניצל המערער את שכרותה של המתלוננת, ברמנית בקפה שבו בילה, הסיע אותה לביתו ואנס אותה תוך ניצול מצבה, ככל הנראה לאחר תכנון מוקדם במהלך אותו ערב. הוא הורשע לאחר הליך הוכחות. לבית המשפט הוגש תסקיר נפגעת עבירה, שהצביע על נזקים נפשיים ומהפכה בחיי המתלוננת. בית המשפט העליון מאשר עונש מאסר של ארבע שנים.
- בע"פ 9409/09 בן יהודה נ' מדינת ישראל (28.3.11) דובר במקרה שבגינו הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות של אינוס, מעשה מגונה ואיומים, וגזר על המערער שמונה שנות מאסר. לאחר הליך הוכחות נקבע, כי המערער, שהעסיק את המתלוננת, אזרחית תאילנדית, במשקו, נכנס לחדרה ואמר לה כי הוא רוצה שתישן עמו. המתלוננת סירבה לבקשתו, והמערער איים עליה באמרו "בלאגן תאילנד". הוא הפילה על מיטתה ונגע בחזה; המתלוננת ניסתה להתנגד למעשיו של המערער, אולם הוא כפה את עצמו עליה ואנס אותה. בשל עברו הנקי של המערער וגילו (60), הפחית בית המשפט העליון את עונש המאסר לשש שנים וחצי.

בע"פ 814/12 מדינת ישראל נ' סויסה (25.10.12) נדון המקרה הבא: המתלוננת הכירה את המשיב באתר אינטרנט. אחרי התכתבות קצרה נפגשו השניים. המשיב הזמין את המתלוננת לנסוע ברכבו, לשבת במקום כלשהו ולדבר. במהלך הנסיעה החל לגעת בחלקי גופה השונים של המתלוננת בניגוד לרצונה. כאשר המתלוננת אמרה לו "די תפסיק" הוא סטר בפניה. הוא לקח את המתלוננת לביתו, שם החל לגעת בחלקי גופה השונים, פתח את חזייתה ונגע בה, השכיב אותה על המיטה ושכב עליה, הוציא את איבר מינו ודרש ממנה לקיים מין אוראלי. בהמשך החדיר את אצבעותיו לתוך איבר מינה של המתלוננת ללא הסכמתה. המתלוננת התנגדה לכל מעשיו, ביקשה שיפסיק, בכתה וצעקה וניסתה להשתחרר מאחיזתו. לאחר מכן הסיע את המתלוננת לביתה. בית המשפט המחוזי הרשיעו, לאחר הוכחות, באינוס ובמעשים מגונים. בית המשפט העליון דוחה את הערעורים, והגם שלמשיב היו הרשעות קודמות בעבירות מין, אושרה תקופת מאסר בפועל של חמש שנים.

בע"פ 1732/10 פחימה נ' מדינת ישראל (30.3.11) אושר פסק דינו של בית המשפט המחוזי. דובר שם במקרה של אינוס ותקיפה בנסיבות מחמירות (המערער 1 הורשע גם במעשה סדום). המתלוננת הכירה את המערער 1 בבילוי במועדון, והוא הזמין אותה לשתות משקאות אלכוהוליים עד שחשה שלא בטוב, והכרתה התערפלה. הוא הסיעה במונית ליחידת הדיור שלו מתוך כוונה לקיים עמה יחסי מין. בבואם לדירה, בה שהו אותה עת אחדים מחבריו וביניהם המערער 2, הוביל המערער 1 את המתלוננת לחדר, שם הפשיטה מבגדיה, ותוך ניצול הכרתה המעורפלת וחוסר יכולתה להתנגד, הוא בעל אותה. בהמשך נכנס לחדר גם המערער 2, ובעוד שהמערער 1 מאלץ את המתלוננת לבצע בו מין אוראלי, החדיר המערער 2 את איבר מינו לאיבר מינה עד שהגיע לסיפוקו. במהלך קיומם של יחסי המין שרטו המערערים את גופה של המתלוננת, כאשר אנשים נוספים ששהו בדירה צופים בהם. במהלך אותם אירועים איבדה המתלוננת את הכרתה מספר פעמים, ועל כן שפך עליה המערער 1 מים. בגין מקרה חמור זה נגזרו על המערער 1 ועל המערער 2 עונשי מאסר בפועל של תשע שנים ושש שנים, בהתאמה.

מדיניות ענישה זו צריכה כמובן להנחות גם אותנו.

11. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים האפשריים הבאים: א. התכנון שקדם לביצוע העבירה - לא ניתן לקבוע כי הנאשם תכנן את מעשהו זמן רב מראש ובקפידה, אך מכלול הנסיבות - עידוד המתלוננת לשתות אלכוהול, הותרתה אחרונה ברכב והפניית הרכב לרחוב צדדי - מלמדות על כך שבנקודת זמן מסוימת במהלך הערב גמלה בליבו ההחלטה לנצל את מצבה של המתלוננת ולקיים עמה יחסי. ב. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה - שיקול לא רלוונטי; מדובר במבצע יחיד ועצמאי.

ג. הנזק שהיה צפוי להיגרם או שנגרם מביצוע העבירה - הנאשם גרם במעשהו נזק קשה ביותר למתלוננת, כפי שעולה מתסקיר נפגעת העבירה. התדרדרות ניכרת חלה דווקא בתקופה שלאחר מתן עדותה בבית המשפט בשלב ההוכחות, ולמרות שהכרעת הדין אימצה באופן מלא את גרסתה (דוגמא נוספת לכך, שכלל שהדבר מתאפשר, תתכן חשיבות אנושית גדולה לחסוך ממתלוננות את הצורך להעיד בבית המשפט, גם אם כלפי חוץ הן משדרות נכונות ועוצמה). על פי התסקיר, ולא אכנס לכל פרטיו כאן, איבדה המתלוננת את שמחת החיים שלה, התנתקה מחבריה, סובלת מחרדות ומדכאוניות ועברה ניסיון אובדני ואשפוז לצרכי הסתכלות. מטבע הדברים, מדובר בפגיעה קשה גם במשפחתה של המתלוננת, אשר משקיעה משאבים נפשיים וכספיים כדי לסייע לה.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה - הנאשם בחר לנצל את מצבה של המתלוננת באותו לילה אך כדי לספק את יצרו.

ה. יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו - הנאשם יכול היה לדעת, וידע, כי מעשהו פסול לפי כל קנה מידה.

ו. יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה - אין חולק למעשה כי לו רצה בכך הנאשם, לא הייתה העבירה מתבצעת.

ז. מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה - לא רלוונטי.

ח. הקירבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק 1 לחוק - כמפורט בהכרעת הדין, אין הנסיבות הולמות מצב של הסקת הסכמה מצד המתלוננת או טעות במצב הדברים.

ט. האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו - במקרה זה מדובר אמנם בניצול מצב, אך לא בנסיבות של אכזריות, אלימות או התעללות.

י. הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה - בהחלט מדובר במצב של ניצול לרעה של פערי גיל וניסיון, יחסים (אפילו מזדמנים) של מעסיק-מועסק, וכאמור - של מצב שכרות.

סעיף 40ב לחוק מאפשר לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת המתחם ההולם (בהקשר זה ניתן לחשוב, למשל, על התחשבות באינטרסים של נפגע העבירה בהקלה או בהחמרה עם הנאשם, האינטרס בקידום הליכי גישור או "צדק מאחורה", ועוד); במקרה זה אין נסיבות נוספות רלוונטיות.

12. בהתחשב בכל האמור לעיל, ובמיוחד בפסיקת בית המשפט העליון, איננו מקבלים את מתחם העונש שהוצע על ידי התביעה, של תשע עד חמש-עשרה שנות מאסר, בהיותו חורג מהמדיניות הנוהגת. מן הראוי היה שהתביעה תציג את הפסיקה הרלוונטית, וככל שיש מקום לדעתה לשנות את המדיניות ולהוביל עתה אחרת, כזו של החמרה יתרה, היה עליה לטעון ולעתור לכך באופן מפורש.

מכל מקום, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע שבו הורשע הנאשם נע בין ארבע לשבע שנות מאסר.

13. יש עוד לבחון, האם קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור (סעיף 40א לחוק) מאפשר לחרוג מהמתחם לחומרה (חריגה שאינה ניכרת), אם יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, והחמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור; חריגה כזו אפשרית רק אם מדובר בנאשם בעל עבר פלילי משמעותי, או אם הוצגה לבית המשפט חוות דעת מקצועית מתאימה. בענייננו, שני התנאים אינם מתקיימים. לנאשם אין עבר פלילי כלל, לא כל שכן עבר פלילי משמעותי; חוות הדעת המקצועית שהוצגה היא דווקא חוות דעת מטעם ההגנה. אמנם, עולה ממנה, כמו גם מעדותה של דר' סולומון-אשד, כי מדובר בנאשם בעל קווי אישיות נרקיסיסטיים, חרדתיים ובלתי בשלים, ומצטיירת תמונה של תחושת "מגיע לי" וקשיים בשיפוט. עם זאת, ועל אף הצורך בטיפול, הוערכה רמת מסוכנותו, ברמה הדינאמית, כנמוכה-בינונית, ולטווח הארוך כנמוכה. התביעה לא קעקעה את עיקרי חוות הדעת, ומכל מקום לא הציגה חוות דעת שיהיה בה כדי לענות על דרישת סעיף 40א לחוק לשם חריגה מהמתחם.

השיקול השיקומי (סעיף 40ד לחוק), מאפשר לחרוג לקולא מהמתחם, לקבוע את העונש לפי שיקולי שיקומו של הנאשם, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי, לרבות העמדה במבחן. עם זאת, במקרה של מעשה עבירה או מידת אשם בעלי חומרה יתרה, רשאי בית המשפט לעשות כן רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט השתכנע שהן גוברות על הצורך בקביעת העונש במסגרת המתחם ההולם, בהתאם לעקרון המנחה. בענייננו שיקול זה אינו מתקיים.

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק). במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - אין ספק שעונש מאסר למספר שנים מהווה פגיעה מהותית בחירותו של הנאשם, כמו גם פגיעה כלכלית של ממש, בשל גדיעת מקור פרנסה למשך אותם שנים, עם השלכה גם לעתיד שלאחר שחרורו.
- ב. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - שמענו כי אשתו של הנאשם יזמה גירושין ממנו בגין המקרה, אם כי לאחרונה שבה לחיות עמו. לבני הזוג שני ילדים קטינים. ברור שהעונש יפגע גם בהם, כמו גם במצב הכלכלי של המשפחה. מהערכת המסוכנות עולה, כי הבן מצוי בטיפול פסיכולוגי.
- ג. הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו - כמפורט לעיל.
- ד. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם כפר אמנם במיוחס לו ובחר לנהל את משפטו, וזו זכותו המלאה. קשה לדבר בנסיבות אלה על נטילת אחריות. עם זאת, במהלך שהותו במעצר, השתתף בשתי קבוצות טיפוליות - קבוצת התמודדות עם מצבי לחץ וקבוצת מין ואלים במשפחה. מדובר בהליך טיפולי קצר ומקדמי, ואין לקבוע כי הנאשם הפיק ממנו את התובנות המתבקשות. גם הערכת המסוכנות ממליצה על טיפול מקיף ומקצועי.
- יובהר, כי לאחר ששחרר ממעצרו לא המשיך הנאשם בטיפול, ולפיכך אין לייחס משקל של ממש לטיפול שבו השתתף. ויודגש - גם אם אין מקום לחרוג מן המתחם לחומרה בעקבות הערכת המסוכנות (כמפורט לעיל), ניתן עדיין לשקול את ממצאיה כאן, במסגרת הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה (כמו גם במסגרת שיקולי ההרתעה האישית, לפי סעי' 140). כאמור, מהערכת המסוכנות עולה, כי ניתן לזהות אצל הנאשם קווי אישיות נרקסיסטיים, חרדתיים ובלתי בשלים; כן עולה תמונה של קשיים בשיפוט; נבדקים בעלי פרופיל דומה אינם נוהגים לקחת אחריות על התנהגותם, נוטים להשליך אשמה על אחרים ומרבים להשתמש ברציונליזציות (עמ' 14). עוד מפורט, כי תחילה הנאשם הכחיש באופן גורף את עבירות המין בהן הואשם; לאחר מכן הודה כי קיים יחסי מין עם הנערה, אך טען כי הדבר היה בהסכמתה; גם היום, לדבריו, אינו חושב שמדובר באונס (עמ' 20). המומחית חזרה על עיקרי הדברים גם בעדותה, אם כי דבקה בהערכתה, כי אין קשר ישיר בין ממצאים אלה לבין קביעת המסוכנות (זאת, גם לאחר שהועמדה על כך שבהכרעת הדין נקבע שהנאשם טען שיחסי המין היו ביוזמת המתלוננת, וכן על העובדה שהפסיק כל טיפול לאחר שחרורו ממעצרו (עמ' 340, 342 לפרוטוקול)).
- מכל מקום, גם אם מסוכנותו של הנאשם אינה גבוהה, אין חולק כי התנהלותו והתנהגותו נגועות בהעדר הפנמה ובמניפולטיביות.
- ה. מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - בדבריו האחרונים לפנינו הביע הנאשם צער על מצבה של המתלוננת, והציע את עזרתו, כולל הכספית, ככל שנדרש, אם כי, כמפורט לעיל, לא הפנים את הפליליות שבמעשיו.
- ו. שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק (כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו) - הנאשם התייצב מידית בתחנת המשטרה מספר שעות לאחר האירוע, לאחר ששמע שהמתלוננת ומשפחתה הגיעו למסור תלונה. כן התייצב לכל הישיבות במהלך משפטו, ולא נרשמו הפרות מצדו של תנאי שחרורו.
- ז. התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - עדי האופי שהעידו מטעם הנאשם, אשר העסיקו אותו הן בעבודות שונות והן במסגרות התנדבותיות, סיפרו על אדם חרוץ ומסור. במיוחד ראוי לציון העובדה שהתנדב, ותרם מזמנו, כמו גם את רכבו, לצורך הסעת נכים, חלוקת מזון לנזקקים, השתתפות ב"סיירת הורים" בלילות ועוד. ברור שיש לזקוף זאת לזכותו.

- ח. נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה - מהערכת המסוכנות עולה, כי הנאשם עלה ארצה מאוקראינה עם הוריו, בגיל 15. הוא חי חיים נורמטיביים ותקינים, כולל השלמת 12 שנות לימוד ותעודת בגרות, שירות מלא בצה"ל, עבודות שונות והקמת משפחה. לצד זאת, בשנת 2011 פקדה את המשפחה טרגדיה, שעה שגיסו (אחיה של אשתו) נספה באסון הכרמל, וזו השפיעה קשה גם עליו, ובעיקר על אשתו.
- ט. התנהגות רשויות אכיפת החוק - לא רלוונטי.
- י. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - העבירה בוצעה ביום 23.12.11; כתב האישום הוגש ביום 4.1.12; למעט תקופת מעצר של כחודשיים, היה הנאשם משוחרר, בתנאים מגבילים.
- יא. עברו הפלילי של הנאשם או העדרו - אין לנאשם עבר פלילי כלשהו.
15. בהתאם לסעיפים 40 - 44 לחוק יש לשקול, בגדרו של המתחם, הן את שיקול הרתעת היחיד (אם יש סיכוי של ממש שהטלת עונש מסוים תביא להרתעתו מפני ביצוע עבירה נוספת) והן את שיקול הרתעת הרבים (אם יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם, בגדרי המתחם, תביא להרתעת הרבים מפני ביצוע עבירה מסוג העבירה שביצע הנאשם). לדעתי יש סיכוי של ממש כאמור, בשני ההיבטים.
16. באיזון בין השיקולים השונים סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר של חמש שנים.
- באשר לקביעת המתחם ההולם להטלת קנס כספי, יש לקחת בחשבון את מצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40 לחוק); כך גם בעת קביעת שיעור הקנס בגדרי המתחם. עם זאת, ישנם סוגי עבירות, בעיקר כאלה הפוגעות בקרבן עבירה מזוהה וספציפי, שראוי לבכר הטלת פיצוי כספי לנפגע העבירה על פני קנס.
- לסיכום
17. אשר על-כן, הייתי מציע לחברותי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. חמש שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר (מיום 23.12.11 עד יום 27.2.12 כולל);
- ב. שנים-עשר חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו (אפילו שחרור ברישיון) כל עבירת מין שהיא פשע;
- ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 100,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 1.9.13 ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות. היה ולא ישולם מלוא הפיצוי או חלק ממנו, במועד, ישלם המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות למתלוננת סך של עד תקרה של 10,000 ₪, עם זכות חזרה לנאשם, בהתאם להוראת סעיף 3א לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995.
- כב' השופטת שרה דותן - אב"ד:
- אני מסכימה.
- כב' השופטת צילה צפת:
- אני מסכימה.
- ך
- לסיכום:
18. אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:
- א. חמש שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר (מיום 23.12.11 עד יום 27.2.12 כולל);
- ב. שנים-עשר חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסרו (אפילו שחרור ברישיון) כל עבירת מין שהיא פשע;
- ג. פיצוי כספי למתלוננת בסך של 100,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית-המשפט עד ליום 01.10.13 ויועבר למתלוננת בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה למזכירות. היה ולא ישולם מלוא הפיצוי או חלק ממנו, במועד, ישלם המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות למתלוננת סך של עד תקרה של 10,000 ₪, עם זכות חזרה לנאשם, בהתאם להוראת סעיף 3א לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995.
- מזכירות בית-המשפט תשלח העתק גזר הדין לעורכת תסקיר נפגעת העבירה. זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתו- 45 יום.
- ניתן היום י"ט אלול תשע"ג, 26.08.2013, במעמד הצדדים.